

THRILLER

LISA
UNGER

CIZINKY
VE
VLAKU

MODERNÍ POČTA KULTOVNÍ
KLASICE PATRICIE HIGHSMITH
CIZINCI VE VLAKU

CIZINKY VE VLAKU

Copyright © 2020 by Lisa Unger

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Bakič, 2021

Cover © Harlequin Enterprises ULC, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1779-8 (pdf)

LISA UNGER

**CIZINKY
VE
VLAKU**

VENDETA

Jeffreyemu.

Protože už přes dvacet let jsi moje první poslední.

ČÁST PRVNÍ

VŠECHNA NAŠE MALÁ TAJEMSTVÍ

„Pokud chce člověk zachovat tajemství,
musí ho utajit i sám před sebou.“

George Orwell, *Devatenáct set osmdesát čtyři*

PROLOG

Dívala se. To bylo její nadání. Splynout s temnotou, ponořit se do stínů při okrajích a ve skulinách. Viděla odtamtud svět, jaký doopravdy je, a lidé odhalovali svoji pravou tvář. Všichni teď neustále něco vysílali, bombardovali každého určitou variantou sebe sama, v zájmu veřejné prezentace ořezanou a přefiltrovanou. Všichni hráli hlavní roli ve vlastním představení. Masky vždycky spadla až o samotě, když se nikdo nedíval.

Sledovala ho už nějakou dobu. Jeho maska dostávala trhliny.

Taky stál ve stínech ulice – výhružný temný obrys. Sledovala předtím jeho auto, kroužil jako šelma a pak si našel parkovací místo pod stromy. Zastavil a seděl. Noc se protahovala a uvnitř zhasínala světla, jedno po druhém. Nakonec vystoupil, tiše zaklapl dveře a kradmo přešel ulici. Teď čekal. Co má za lubem?

Sledovala ho už několik týdnů. Viděla ho, jak houpe děti na houpačkách v parku, jak jde za bílého dne do stripklubu, jak se s partou opíjí do němoty u televizního přenosu ve sportbaru. Přihlížela, jak mladé matce s batoletem a s nemluvnětem v kočárku pomáhá vynosit nákup z auta.

Jednou si v místním baru narazil holku. Na parkovišti na to pak v jeho autě skočili jako zvířata. Později zašel do obchodu nakoupit jídlo na doma – vrchovatě košík naložil

zmrzlinou a slanými preclíky, oblíbenými pochoutkami svých dětí.

Co má za lubem teď?

Pozorovatel se jen dívá, nikdy nezasahuje. Přesto dnes v noci trnula zlým tušením, kam by se věci mohly vyvinout. Čekala v chladné noci, trpělivá a nehybná.

Liduprázdnou ulicí se rozlehlo rázné staccato klapajících podpatků. Pocítila slabý záchvěv hrůzy. Copak tady už nikdo není? Nikdo další tu nevyhlíží z okna? Ne. Je tu sama. Nezdá se občas, jako by dnes byli všichni slepí? Nevnímají okolí. Klopí oči k přístroji v ruce. Nebo se obracejí do sebe, kde je hypnotizuje film s námětem minulosti i budoucnosti, tužeb i obav, neustále se odvíjející na plátně jejich mysli.

Ze štíhlé, rovné mladé ženy vyzařovalo sebevědomí. Rázovala si to suverénním krokem, ruce v kapsách, tašku přes rameno. Když se vynořil ze stínů a zastoupil jí cestu, zarázila se a poodstoupila. Natáhl se po ní, jako by ji chtěl vzít za ruku, ale založila si paže na hrudi.

Něco si říkali, nerozuměla jim. Nejdřív ostrá slova, pak smířlivější. Nesla se vzduchem z dálky, zněla jako volání ptáku. O co mu jde? Po zádech jí přejížděl chladný prst strachu.

Pokusil se dívku obejmout. Odtáhla se, ale jeho to nezastavilo. Byl jen přízrak tyčící se ve tmě. Jeho mohutná postava dívčinu titěrnou siluetu úplně pohltila a společně jakoby dotančili ke dveřím, nejdřív trhavě, toporně. Potom to vypadalo, že se dívka poddala, zvláčněla mu v náručí. Otevřela, oba zmizeli uvnitř. A na ulici opět zavládlo ticho.

Stála jako přikovaná a nevěděla, co se to vlastně odehrálo. Později, když jí došlo, co provedl, kým pod maskou doopravdy je, se proklínala, že nehnula prstem, ukryvala se ve stínech, jenom přihlížela. Ospravedlňovala si to tím, že tehdy pravdu neznala. Nevěděla, že se pod jeho maskou skrývá zrůda.

Selena různá mezidobí milovala. Hýčkala si je, ty krátké chvíle mezi svými jednotlivými životními rolemi.

Vlak v 17.40 jí ujel, protože se jí protáhla schůzka s klientem. Ještě se ani nezvedla od stolu v konferenční místnosti a už jí bylo jasné, že dneska s manželem Grahamem a jejich ztřeštěnými kluky Stephenem a Oliverem nepovečeří. I následující několikahodinová divočina – sprcha, pyžamo, nejruznější vylomeniny, surové, ale krátké sourozenecké bitky, možná televize, pokud se aspoň jeden uráčí chvíli posedět – a závěrečná pohádka na dobrou noc se budou muset obejít bez ní. Z práce chodila pozdě málokdy, na včasný návrat domů si potrpěla. Večery sice často bývaly jeden velký zmatek, ale přesto je z celého dne měla nejradši.

Ovšem když jí ten den vlak vážně ujel – až na nádraží se kodrcat ani neobtěžovala –, najednou před sebou měla volnou chvíli. Po osobáku v 17.40, kterým se vracela obvykle, jel další za něco přes dvě hodiny, v 19.45. Dodělá si pár věcí v kanceláři a půjde na něj.

Cítila, jak v té mezeře roztahuje křídla. Nepracovala. Nestarala se o děti. Prostě byla. Mohla přemýšlet. A popravdě řečeno si pár věcí promyslet potřebovala. Běžely jí v hlavě na pozadí jako bílý šum.

Svezla se taxíkem zpátky do práce a vystoupila do chladného podzimního večera. Převalil se přes ni ruch města, horečného přívalu lidí vracejících se po dlouhém dni domů. Pak vešla do tiché vstupní haly s mramorovou podlahou a lesklými zdmi a všechno umlklo. Kývla na pozdrav vrátnému, se kterým se znala, a protáhla kartu turniketem. Výtahem s ní nahoru nikdo nejel.

Při jízdě se jí rozbušilo srdce a vyschlo jí v krku. Plátěnou tašku měla moc těžkou, popruh se jí na rameni zařezával do napjatých svalů. Nenechala si vlak ujet naschvál, opravdu nechtěla upovídanému klientovi skákat do řeči.

Jenže.

Kanceláře už byly prázdné. V literární agentuře pracovalo jenom pár lidí a většina jich měla rodinu. Hodně rodičů odcházelo tak, aby mohli vyzvednout děti ze školy, a odpoledne pak pracovali z domova. Beth, Selenina šéfová a taky její celoživotní nejlepší kamarádka, to zaměstnancům umožnila, aby mohli odvádět dobrou práci a zároveň se starat o svoje nejbližší. K nevíře: lidsky vedené pracoviště.

Selena si u sebe v kanceláři s velkým oknem ani nerozsvítila a pokochala se výhledem na třpytící se centrum města. Tašku pustila na zem a do tváří se jí nahrnula krev. Vyklouzla z kabátu, usedla k počítači, ještě jednou se zhluboka nadechla a teprve potom notebook otevřela.

Blížila se půl sedmá. Kluci už povečeřeli. Jak tak Selena znala jejich chůvu Genevu a efektivní styl, kterým všechno kočírovala, byli Oliver a Stephen taky osprchovaní a v pyžamu. Nejspíš je stihla i posadit k televizi.

Opřela se a vychutnala si příjemný náklon ergonomické židle.

Ne že by kameru vysloveně schovala. Genevu na kamery v domě upozornili: jedna je v patře, jedna dole. Selena

zkrátka přemístila tu, kterou měli kluci v pokoji, a Grahamovi ani chůvě o tom neřekla.

Ještě chvíli otálela. Na psacím stole se jí tísnily zarámované fotky manžela a kluků, školní výkresy, keramická sova, kterou Oliver vyrobil na výtvarném táboře. Selena ten glazovaný, všelijak pokroucený výtvar zvedla: vespod syn do hlíny vyryl svoje jméno. Přejela po drážkách šišatého O, po obráceném e. Odněkud k ní doléhalo hučení vysavače.

Její svatební fotka – zářivě se na ní usmívala a Grahamovi to v klasickém smokingu děsně seklo. Fotograf cvakal jako o závod a Graham jí šeptal sprostárny a vtípky. A pak: *Tohle je nejlepší den mého života.* Dýchal jí do ucha, držel ji v náručí. Celé tělo jí mravenčilo radostí, touhou. Už to je skoro deset let. Probůh, uběhlo to jako nic, jako voda, jako okamžik mezi nádechem a výdechem.

Zas fotku odložila. Pak klikla na aplikaci umožňující jí na notebooku sledovat přenos z kamery, kterou dala ke klukům do herny.

Obraz se chvíli načítal.

Pohled, který se jí naskytl, ji nepřekvapil.

Její manžel Graham hobloval její chůvu Genevu na hrací podložce, kterou s ním Selena pečlivě vybrala v Ikea.

Zvuk byl ztišený, takže jejich vzdechů a sténání zůstala ušetřená.

Kdy prvně pojala podezření? Někdy před dvěma týdny. Náhodou si všimla, jak se Graham s Genevou setkali očima. Tak málo stačilo: milisekunda, letmý pohled.

Ne, pomyslela si tehdy. *Není možná.*

Ale přesunula kameru z pokoje do herny.

Pozorovala je takhle už podruhé. Obestřel ji zvláštní klid, získala od všeho jakýsi apatický odstup.

Zase taková kočka to není, říkala si při pohledu na tu dívku s lesklými vlasy barvy pšenice a se zardělými tvářemi.

Sklonila se blíž k displeji, aby na ni pořádně viděla. Přitažlivá, to rozhodně. Ale ne zas o tolik víc než ona.

Dobrá, je o něco mladší – ale jen o pár let. Možná v sobě má něco měkkého, co Seleně chybí, něco svěžího. Za krasavici se ovšem označit nedá. Právě ten její sotva nadprůměrný vzhled Selenu brala v úvahu, když se pro ni jako pro chůvu rozhodovala. Geneva byla přiměřeně pohledná, chytrá a sympatická, péči o děti se věnovala profesionálně a mohla se pochlubit dlouhým výčtem nadšených referencí. Žádná sexbomba. Žádná červenající se dvacítká s leskem na rtech a tetováním na nevhodných místech, kterého bude jednou litovat. Většina žen, Selenu nevyjímaje, nebyla tak hloupá, aby si domů nechávala pravidelně lézt nějakou štabajznu v rozpuku mládí. Z toho nekoukalo nic dobrého.

Navíc Genevu znala – vlastně o ni přímo stála. Seznámily se na hřišti, ten první rok, kdy byla Selenu s kluky doma. Práce, potom na vlak, honem oba vyzvednout ze školky... původně chtěla všechno skloubit, ale nedařilo se. Mlela z posledního. Oba s Grahamem dospěli k závěru, že by měla zůstat doma – na neurčito. Dovolit si to mohli, bral dobré peníze. Na rangerovery a každoroční pobyty u jezera Tahoe o jarních prázdninách by jim nezbylo, ale vyžili by.

Selenu přímo nadchlo, jak se Geneva stará o bratry Tuckerovy, Ryana a Chada. Chovala se k nim mile, ovšem neústupně, chodila připravená, ale nebyla pedantka. Kluci ji poslouchali. *A teď kuk na mě*, řekla vždycky zvesela a dočkala se. Nebyla jako ostatní chůvy, které Selenu vidala v parku, mileniálky přilepené k telefonům, zatímco jejich svěřenci řádili jako černá ruka nebo taky někde civěli na displej. Geneva kluky proháněla, houpala je na houpačkách, hrála si s nimi na schovku.

A zas tak velká krasavice prostě nebyla.

Roztomilá tvářička – nos jako knoflíček a plné rty, tmavé lání oči s výraznými řasami, kyprá prsa, ale postava jen tak malinko, příjemně oplácaná. S echtovním podvozkiem, jak říkával Selenin táta. Takovým tím pěkným, jaký mají silné ženské stavěné na pořádnou práci. Selena byla vytáhlá a štíhlá a naštěstí za to vděčila svým genům, bůh jí totiž byl svědkem, že už pro to nestihá cokoli dělat.

Trochu zvýšila hlasitost a poslouchala jejich sténání. Nezní trochu... nuceně?

Vzpomínala, jak si s Genevou v parku skoro denně povídaly. Oba kluci, Oliver i Stephen, do ní byli úplně zbláznění. *Bude tam Geneva?* ptal se občas ten starší, Oliver, když šli ven. *Asi jo*, odpovídala a říkala si, že by někoho jako Genevu taky chtěla, klidně jen na občasnou výpomoc. Někoho, komu by děti mohla bez obav svěřit. Ale být v domácnosti jí vlastně vyhovovalo. Práce v marketingu jí nechyběla. Nikdy ji nehnala ta ctižádostivost, kterou se zjevně vyznačovalo tolik kamarádek. Prostě to neměla v povaze. Chodila do zaměstnání ráda – těšila ji ta nezávislost, parta kolegů, uspokojení z dobře odvedené práce. Plat. Ale nikdy to pro ni nebylo určující.

Graham: „Jo, jo. To je ono.“

Zase hlasitost stáhla. Vzala do ruky jednu zarámovanou fotku kluků, zakryla si s ní obrazovku a prohlížela si jejich zardělé, rozradostněné tváře.

Mateřství pro ni na rozdíl od práce určující bylo, na péči o děti si zakládala – na tom, že jim vaří, pečuje o domácnost a stará se jim o pravidelný režim, prohlídky u doktora, návštěvy kadeřnictví. Že jim dělá šoférku, chodí na třídní schůzky a účastní se školních oslav Halloweenu. Nebylo to sexy. Nebyla to vždycky hračka. Že by se člověk za tuhle roli dočkal velkého společenského uznání, to taky ne. Seleně ovšem přinášela uspokojení, které předtím jinde nenašla.

Pak Graham nečekaně – ale čeká to někdy někdo? – přišel o práci. Ani ne vlastní vinou. Knižní trh se zmenšoval a Grahamův vysoký plat se dal jen těžko zdůvodnit, když celé nakladatelství zaměřené na literaturu typu „pomoz si sám“ hledalo kudy kam. Selena ještě ten samý týden šla na koktejl se svou dobrou kamarádkou Beth a ta jí řízením osudu nabídla vynikající místo – může spravovat licence v její literární agentuře. Bude brát vyšší plat než Graham a k němu ještě prémie. Bez chůvy by to samozřejmě nešlo. Graham totiž, jak to říct, neměl péči o děti zrovna v krvi. *A hledat práci je práce na plný úvazek, holka.*

Selena začala horečně vymýšlet, jak vzniklý problém vyřeší, ale zřejmě zasáhla prozřetelnost, protože se jí Geneva hned na druhý den při povídání v parku svěřila, že o práci taky brzo přijde. Paní Tuckerová, řekla jí, chce pár let zůstat v domácnosti.

Když se všechno řeší takhle samo, asi vám jde karta – dosáhli jste *flow*, jak se dneska říká. Selena se mohla jednoduše vrátit do práce. Ne že by o to vyloženě stála. Ale člověk dělá, co musí, že ano? Graham si zase něco najde. Její návrat do zaměstnání není navěky, ačkoli ten plat stojí za to.

Kamera byla namířená tak, že jí nabízela hlavně výhled na Genevu, která zřejmě měla ráda polohu na koníčka. Šálí Selenu zrak, nebo si to chůva vážně zas tolik neužívá? Ačkoli výraz tváře a pohyby rtů přesvědčivě dokládaly, že vydává přesně ty zvuky, které se od ní čekají.

Druhá kamera v přízemí zabírala kluky, s pootevřenou pusou čučeli na *Lovce trolů*. Oba byli vymydlení, sytí a převlečení do pyžam a čekali na Selenu.

V tomhle se na Genevu mohla stoprocentně spolehnout. Zvláštní, že se jí to připomnělo zrovna teď, opravdu na ní ale oceňovala, že nepatří k chůvám, co se snaží nahradit mámu. Jakmile se Selena večer vrátila, Geneva zaujala patřičný

distanc a ochotně se vypařila hned, jak to šlo, někdy dokonce dřív, než se Selena stihla převléct a sejít dolů. Dům byl pokaždé poklizený, kluci většinou relativně klidní – tak klidní, jak je u pětiletého a sedmiletého možné. Nedivočili tolik, jako když převzal velení Graham. Při vzácných příležitostech, kdy je měl přes den na starost, končili špinaví, předráždění, vykojení z pravidelného režimu – zoufale jim chyběl řád a příležitost se zklidnit. Graham se považoval za jednoho z nich, spíš než jako rodič se choval jako starší sourozenec, který má na ty mladší špatný vliv.

Třeba teď. Klátí chůvu v herně a jeho synáček se zatím v přízemí dívají na televizi.

Proč ji to nevytáčí víc?

Vrtalo jí to hlavou od chvíle, kdy je před třemi dny sledovala poprvé. Sotva znatelný červíček nejistoty, potlačovala ho a odstrkovala, nech mě, nech. Jak to, že se nad tou zradou nerozbrečela vzteky a žárlivostí? Proč se po tom odhalení zuřivě nevyřítila domů, Grahama nevykopla a nedala Genevě padáka? Každý by to tak udělal.

Ale Selena si od toho prvního dne uvědomovala jenom jakousi otupělost, zavilou bezcitnou apatii. Nebo ne. Pod příkrovem otupělosti se skrývalo ještě něco.

Geneva měla rozkoší vyvrácenou hlavu. Grahamovi se na tváři objevil ten bezmocný výraz znamenající, že se brzo udělá: nadzvedával obočí a měl sklopená víčka, jako to občas dělají houslisté unesení hudbou. Selena si uvědomila, že svírá opěrky židle tak pevně, až ji bolí ruce.

Matně se v ní ozýval ještě další pocit, který vši silou potlačovala už delší dobu, dávno předtím, než přišlo tohle. V určitou chvíli po narození druhého dítěte jí začal manžel lézt na nervy. Ne pořád. Ale zato neskutečně – tím, jak jí skákal do řeči, jak jí stál za zády v kuchyni a do všeho se montoval, jak tvrdil, že doma odvádí svůj díl práce, když

neodváděl. Ani trochu. Ale to je určitě ve všech dlouhodobých vztazích stejné. Potom ho vyhodili – a nutno říct, že se vlastně zaradoval.

Co naděleáš, už jsem potřeboval změnu. A ty jsi říkala, že se ti po práci stýská.

Vážně to říkala? Asi sotva, po práci se jí totiž nestýskalo.

Někdy potom, možná když ho při návratu domů zastihla v těch samých teplácích jako den předtím nebo když si na jeho počítači rozklikla historii prohlížeče a nic tam ani náznakem nenasvědčovalo, že si hledá nové místo, ho začala malinko nenávidět. Pak víc. Někdejší uhlazený a okouzlující chlapík ve smokingu, který ji uměl rozesmát a díky kterému se tetelila rozkoší, teď vypadal jako postava z téměř zapomenutého snu.

Předklonila se, znovu zvýšila hlasitost, uslyšela, jak sténá pod Genevou, a její nenávist se prohloubila a vyostřila do bestiálních rozměrů. Poprvé v životě pochopila, jak může někdo někoho zavraždit – jak může k vraždě dojít mezi manžely, kteří se kdysi vášnivě a oddaně milovali, ronili u oltáře slzy štěstí a pak odjeli na skvělou svatební cestu, zplodili krásné děti, vybudovali si báječný život.

To cosi v ní se pokoušelo probít ven. Slyšela to. Ale tak docela to *necítila*.

Ve vztahu ke Grahamovi jela v poslední době na autopi-lota, dělala, co se od ní čekalo, odrážela jeho dotírání. Jestli si její odtažitosti všiml, nekomentoval ji. Pravda, nepodvedl Senu poprvé. Ale myslela si, že to překonali. Měli za sebou návštěvy v poradně, usazené sliby. Odpustila mu – zřejmě bláhově – a dala si svolení, že mu zas může věřit.

„Grahame.“

Cukla sebou, hlas ji vytrhl ze zamyšlení.

Geneva už stihla z jejího manžela slézt, dokonce si i stáhnout sukni. Stejně jako minule, i teď se oba chvatně oblékli

a zamračeně se jeden druhému vyhýbali pohledem. Měli aspoň dost slušnosti, aby v herně po sexu nevylehávali, *nehověli si*.

„Musíme s tím přestat,“ řekla Geneva. Seleny slyšela podtón hanby, lítosti. Výborně. Máš bod, Genevo!

Graham si oblékl kalhoty, posadil se na gauč a sklonil hlavu do dlaní.

„Já vím.“ Jeho hlas zněl zdušeně.

„Máš krásnou rodinu. Báječný život. A tohle je... svinstvo,“ řekla Geneva a červenala se při tom.

Genevo, Genevo, bleskla Seleně hlavou bláznivá myšlenka, *prosím, nedávej výpověď*.

„Asi bych u vás měla skončit.“

Graham zaskočeně vzhlédl. „Probůh, to ne. Neodcházej.“

Selena se nahlas zasmála. Jakápak láska – že přijde o mladouknu Genevu, toho se Graham nebojí. Ne, děsí ho, že by na něj při „hledání nové práce“ ještě spadla většina péče o Stephena a Olivera.

„Manželka na tebe spoléhá,“ řekl. „Je z tebe celá pryč.“

Geneva se krátce zasmála a Seleně to na tváři vykouzilo úsměv. Pak se vzpamatovala: jak jí může ta holka, kterou právě viděla píchat se svým mužem, být pořád sympatická? Vždyť je to šílenost. Přesně tak pracující matky dopadají: hrábne jim.

„Z tohotohle by celá pryč asi nebyla,“ poznamenala Geneva.

„Ne,“ uznal Graham. Hanbou celý zbledl a mnul si bradu. Vzhlédl a Seleny prudce zalila podivná úleva, na okamžik v něm totiž zase uviděla svého manžela, svého nejlepšího kamaráda, otce svých dětí. Nikam nezmizel. Nebyl jen nějaká její smyšlenka.

„Snadná pomoc.“ Geneva si založila ruce na hrudi a vykročila ke dveřím. „Nesmíme tu o sebe pořád zakopávat. Musíš si najít práci.“

„Dobře,“ odpověděl. Měl rozcuchané vlasy a několik dní se zřejmě neholil.

Co na něm Geneva vidí? Ale vážně. Slena s ním aspoň něco prožila: lásku jako z románu, dobrodružné cesty, žilo se jim spolu docela pěkně. Jeho dosavadní zálety nebyly celkem vzato nic vážného. Přinejmenším je tak nebrala, neviděla v nich nějaké trvalé bokovky. Donedávna byl ucházející manžel, chlebobárce. Její nejlepší kamarád, člověk, se kterým se chtěla o všechno podělit jako s prvním. Vtipný. Okouzlující. Chytrý. I teď, v tuhle hnusnou chvíli, by byla nejradši, kdyby mu mohla zavolat a probrat s ním, že její manžel je zrůda a šuká chůvu. Určitě by věděl, co dělat.

„Není dobré, když chlapi zůstávají doma,“ pokračovala Geneva. „Viděla jsem to za poslední léta hodněkrát. Prostě to většinou... není dobré.“

„Jo,“ přisvědčil Graham zase, ještě sklíčeněji. Chudák Geneva. Netušila, že bude muset dělat chůvu i jemu.

Selena sklapla notebook – prudčeji, než měla v úmyslu –, zastrčila ho do pouzdra a pouzdro nacpala do tašky. Se svírajícím se žaludkem na sebe hodila tmavý vlněný kabát.

Vztekala se, připadala si podvedená a raněná, ne že ne. Všechny tyhle pocity v sobě nacházela. Ale jenom v ní dřímaly, jako láva se přelévaly v závratné propasti v jejím nitru, tlak stoupal. Taková byla odjakživa, navrch klidná, ale v hlubinách to vřelo. Vždycky všechno potlačovala a zaháněla od sebe... až to nakonec dál nešlo. Následné výbuchy byly epochální.

Než sešla na ulici, vrátila se jí zachmuřená nálada. Ta šedá otupělost. Venku se valily proudy lidí. Proklestila si přeplněnými ulicemi cestu na metro, pak rušnou stanicí na nástupiště a těsně stihla příměstský vlak domů.

Procházela vagóny. Vlak syčel, a když už to vypadalo, že vyjede, zůstal stát.

Tamhle. Sedadlo vedle mladé ženy, která jí chvíli připadala skoro povědomá. Dlouhé černé vlasy, čokoládové oči, úsměv pohrávající na rudých rtech. Uhlazená, šmrncovní – i takhle na dálku hned působila sympaticky. Když viděla, že se k ní Selena blíží, zvedla plátěnou tašku a udělala jí místo. Selena se vedle ní svalila a povzdechla si u toho, nejspíš dost výmluvně. V ruce svírala časopis *People*. Měla jediné přání: ponořit se na následujících čtyřicet minut do jeho povrchních lesklých stránek, dopřát si požehnaný únik od problémů.

„Perný den?“ zeptala se neznámá. Její výraz – lehce zdvižené koutky tmavých rtů, lesk tmavých očí – dával najevo, že jí je všechno jasné. Že to zažila taky. Že nezná podrobnosti, ale dobře ví, která bije.

Selena se uchechtla: „To je slabé slovo.“

2

ANNE

Od začátku to byla chyba a Anne si to dobře uvědomovala. S šéfy se nespí. Jedna z pouček, které by matky měly předávat dcerám. Pořádně žvýkej. Než přejdeš, rozhlédni se na obě strany. Nepíchej s přímým nadřazeným, ať bude jak chce krásný, bohatý nebo okouzlující. Ne že by se Anne kdy od mámy něco užitečného naučila.

A teď tohle. Už zase. Ohnutá přes sedačku v šéfově rohové kanceláři s nákladným výhledem na město si to nechává dělat zezadu. Svět byl zářící plocha ubíhající do dálky kolem nich. Zkoušela si to užít. Jenže tak nějak vnímala všechno zvenčí, jako tolikrát. Patřičné zvuky ale vydávala. Hrát divadlo jí šlo.

„Anne, to je nádhera. Hrozně mě rajcuješ.“

Se zasténáním zajel hluboko do ní.

Když to na ni zkusil poprvé, napadlo ji, že je to od něj vtip – nebo nějaký zkrat. Odletěli tehdy společně do Washingtonu povečeřet s důležitým klientem, který zvažoval, že od jejich investiční společnosti odejde. Po cestě zpátky do hotelu – během telefonátu s manželkou! – jí sáhl na nohu. Ani se na ni přitom nedíval, takže jí blesklo hlavou, že se třeba jen zapomněl. Občas takový býval, trochu bláznivý. Přehnaně srdečný, familiární. Zapomnětlivý.

Ruka se jí po stehně sunula výš. Anne jen strnule seděla. Jako lovná zvěř. Hugh zavěsil – očekávala, že ruku s trhnutím stáhne.

Ježíš! Promiň, Anne, myslela si, že z něj v úleku nad vlastní roztržitostí vypadne.

Ale ne. Ruka se sunula ještě výš.

„Nevykládám si něco špatně?“ zeptal se tiše.

Stop. Většina lidí by si řekla: *Chudák Anne! Z obav o práci podlehne sexuálnímu nátlaku.*

Anne si říkala: *Jak toho můžu využít ve svůj prospěch?* Původně se ve firmě jenom snažila odvádět dobrou práci, víceméně. Ale táta měl zřejmě pravdu, jako už tolikrát. Když nemáte na nikoho políčeno, má někdo políčeno na vás.

Dávala podvědomě najevo zájem? Možná. Ano. Třeba měl táta pravdu i v tomhle. Člověk se může klidně přetrhnout, ale svoji povahu nezapře.

V taxíku se muchlovali jako dva pubertáci po školním plese, ale vstupní halou Ritzu prošli ve vši počestnosti. U dveří jejího pokoje se k ní přitiskl. Byla ráda, že má sexy spodní prádlo a že si oholila nohy.

Tu noc Hughovi – svému šéfovi s vlasy pepř a sůl, šlachovitou postavou a vypracovanými břišáky – dopřála jízdu, jakou v životě nezažil. A od té doby takových nocí bylo... Měl to rád na koníčka. Byl pozorný milenec, pořád se ptal: *Líbí se ti to? Všechno v pořádku?* Svěřoval se jí: *S Kate... už jsme svoji dlouho. Oba máme své... choutky.* Jeho manželství jí bylo absolutně ukradené.

Věci, kterým ostatní zřejmě přikládali kdovíjakou hodnotu, pro ni vlastně nic neznamenaly. Věrnost – co s ní? To má člověk celý život toužit jenom po jednom člověku? Manželství. Existovalo vůbec někdy něco, co si víc koledovalo o selhání, zklamání, rozklad? Málo platné. Lidi jsou zvířata. Divoká zvířata v říji, do jednoho. Muži. Ženy. Celou

společnost drží pohromadě jen křehké zákony a zvyky, které se neustále mění, ať na nich člověk lpí sebevíc. Všichni mají co dělat, aby se neutrhli ze řetězu.

Anne neočekávala, že by se do ní Hugh zamiloval, a nepodporovala ho v tom. Vlastně toho namluvila dost málo. Naslouchala a na patřičných místech souhlasně bručela. Jestli si všiml, že mu o sobě skoro nic neřekla, nezmínil se o tom. Ale zamiloval se do ní. A situace se komplikovala.

Udělal se, ale dál ji objímal a trochu brečel. Jeho váha jí bránila v pohybu. Emoce ho po sexu ovládly často. Anne proti němu obvykle nic neměla. Ale to bulení, tím ji fakt odpuzoval. Vzepřela se proti němu – pustil ji, aby se mohla narovnat. Stáhla si sukni a Hugh si ji přivinul do náruče.

Chvilí ho objímala a pak mu osušila oči a slíbala slzy. Věděla totiž, že o to stojí. Měla takové nadání: poznat, co lidi chtějí, opravdu v skrytu duše chtějí, a pak jim to na chvíli poskytnout. A Hughova zamilovanost se – jako každá jiná – zrodila právě z toho. Byl šťastný, když mu někdo plnil přání, včetně takových, o kterých nevěděl, že je má.

Když se konečně odtáhl, zadívala se na svůj přízračný odraz v temném okně a otřela si rozmazanou rtěnku.

„Odejdu od ní,“ řekl Hugh. Svalil se na jednu z několika luxusních pohovek. Byl elegantní dlouhán, nosil prvotřídní oblečení na míru, vyrobené z nejlepších látek. Teď měl uzel na hedvábné kravatě povolený a nažehlenou košili si zmuclhal, zato oblekové kalhoty z černé vlny pořád vypadaly bezvadně. Oblečení, veškeré oblečení – klidně jen obyčejný bílý úbor na tenis – jeho vysportovanému tělu skvěle padlo.

S úsměvem si k němu přisedla. Dal jí pus, slanou a sladkou.

„Je nejvyšší čas, nemůžu takhle dál,“ pokračoval.

Nepřišel s tím poprvé. Když se mu ten nápad minule pokusila rozmluvit a potom chtěla odejít, až moc pevně jí

sevrěl zápěstí. V očích měl něco zářivého a tvrdého – zoufalství. Nechtěla, aby se na ni dneska večer dál lepil. Aby dával průchod emocím.

„Fajn,“ řekla a prohrábla mu vlasy. „OK.“

Tohle totiž chtěl slyšet, tohle slyšet potřeboval. Když lidem nedáte, co chtějí, naštvou se. Nebo zaujmou odstup. A rázem máte partii těžší, nebo ji rovnou prohrajete.

„Utečeme spolu.“ Přejel jí prstem po bradě. Oba přijdou o práci, jak taky jinak. Investiční společnost patří Hughově ženě Kate, která ji podělila po legendami opředeném otci. Její bratři sedí v představenstvu. Hugh jim nikdy k srdci nepřiřostl (jejich neúcta patřila k oblíbeným námětům jeho postelových tirád). „Vyrazíme na dlouhou zahraniční cestu a vymyslíme, co dál. Oba začneme od nuly. Bereš?“

„Jasně,“ odpověděla. „To by byla paráda.“

Svou práci měla ráda: když se hlásila a šla na pohovor, vážně do firmy chtěla. Dá se říct, že na čísla měla hlavu, investice brala jako takové skloubení logiky a magie. Práce s klienty je taky svým způsobem partie, že ano – přesvědčujete je, aby se vzdali peněz za příslib, že jim jich vyděláte víc. Kate, její šéfová – a manželka jejího milence – navíc měla Anninu úctu a obdiv. Silná, inteligentní žena.

Možná na tohle všechno měla myslet, než Hughovi podlehla. Není to žádný klíčový hráč: přepočítala se nebo se nějakými počty vůbec neobtěžovala. Občas takovéhle chyby dělá, nechává se hrou vláčet. Táta říkával, že tím sabotuje vlastní úsilí. *Občas mi, holka, přijde, že do toho tak úplně nedáváš srdce.* Možná měl pravdu.

„Ježíš,“ odtáhl se Hugh při pohledu na hodinky. „Nestím. Musím se převléct a vyrazit za Kate na tu benefiční akci.“

Vstala, přešla jeho rozlehlou kancelář, vzala mu ze skříně smoking a přehodila ho přes opěradlo pohovky. Další

oslnivý kousek, těžký a hedvábný. Zálibně přejela prsty po klopě. Hugh taky vstal – pomohla mu s oblékáním, svlečené věci pověsila do skříně. Uvázala mu kravatu. V hloubi duše byl malý kluk. Chtěl, aby se o něj ostatní starali, pečovali o něj. Možná to chce každý.

„Vypadáš skvěle,“ polichotila mu a políbila ho. „Dobře se bav.“

Dlouze se na ni zadíval, do očí mu zas vhrkly slzy.

„Tahle šaráda,“ ujistil ji, „brzo skončí.“

Něžně mu položila ruku na tvář, předvedla mu svůj nej-
sladší úsměv a zamířila z místnosti pryč.

„Anne.“ Popadl ji za ruku. „Miluju tě.“

Ona to takhle nikdy neřekla. *Nápodobně*, odpovídala třeba, eventuálně na textovou zprávu reagovala smajlíkem se srdíčky místo očí. Zřejmě mu to nepřišlo nápadné, nebo snad byl moc pyšný, než aby se jí zeptal, proč to nikdy neříká a jestli ho miluje. Ale hlavní příčina podle ní byla ta, že Hugh viděl a slyšel jen to, co chtěl.

Rozpletla prsty a poslala mu vzdušný polibek. „Dobrou noc, Hughu.“

Zazvonil mu telefon – dívala se, jak hovor přijímá.

„Už jdu, miláčku.“ Odvrátil oči, poodstoupil. „Musel jsem něco dorešit s jedním klientem.“

Odešla. Jeho hlas ji provázel chodbou.

U sebe v kanceláři si posbírala věci, měla přitom zvláštěně stažený žaludek. Cítila, že ji protentokrát opouští štěstí. Zdůvodnit by to nedokázala. Jenom získala dojem, že situace je neudržitelná – že Hugh nezvládne Kate opustit tak snadno, jak si maluje, že od ní v nějakém smyslu odejít nechce, že až přijde bod zlomu, dostane Anne padáka. Čistá ztráta to samozřejmě nebude. O to se postará.

V koncovce se dostavovala samota, pocit prázdnoty. Kdyby tak mohla zavolat tátovi, aby ji tím vším provedl.

Místo toho telefon cinkl. Otevřela přijatou zprávu a namíchla se.

Není to správné, stálo tam. Chci toho nechat.

Jen to dotáhni, odepsala. Teď už vycouvat nejde.

Zvláštní věc. V rozhodující chvíli musí vyrukovat přesně s tou radou, kterou sama potřebuje. Z žáka se stává učitel. Tátu by to nepochybně potěšilo.

Mrkla na telefon. Zavlnily se na něm tři tečky a zase zmizely. Ta druhá je mladší, neotrkanější – zase udělá, co se jí řekne. Jako pokaždé. Zatím.

Anne trochu ožila a podívala se na hodinky. Když se nebude flákat, třeba to těsně stihne.

3

SELENA

Zrovna se vedle té ženy uvelebila, když vtom vlak s porážec-
neckým zasupěním vypustil duši a zastavil. Světla zhasla
a zase naskočila. Selena čekala.

Prosím, říkála si.

Kdyby vlak rychle vyjel, ještě by se dostala domů včas,
než kluci usnou. Zaletěla pohledem k ženě na vedlejším se-
dadle: dívala se z okna. Selena viděla jenom oponu černých
vlasů, náznak elegantního profilu. *Neznáme se?* napadlo ji
znovu.

Poslala zprávu Grahamovi, tomu nevěrnému parchan-
tovi:

Vlak má zpoždění!

Ach jo, odepsal. Chůva odešla. Začnu je ukládat. Čekají na
tebe. Miluju tě!

Nádhera, takhle se vyhnout Genevinu jménu. Nečetla
o tom někde něco? Distancování. Ve stylu „s *dotyčnou* jsem
sexuální vztah nikdy neměl“.

Jeho zpráva působila kajícně, nebo ne? Mohl za to ten
vykřičník, Graham ho používal málokdy. Všichni redaktoři
vykřičník nesnášejí: vykřičníky jsou podvod. Dialog by měl

mluvit sám za sebe. Ale při psaní po telefonu vyjadřuje vykřičník vřelost, nadšení, dobrou náladu – něco. Když už se k němu uchýlil, určitě si připadá jako zrůda. *Je zrůda.*

Taky tě miluju, odepsala zdráhavě. Bez vykřičníku.

Ale milovala ho. Vždycky, celé ty roky, co spolu byli. Uměl ji rozesmát. Přesně věděl, jak jí má masírovat ramena. Byl silný: všechno za oba zařídil, štípal dříví, staral se o zahradu. V mnoha ohledech byl ideální manžel. I teď ho pořád milovala. Zvláštní. Zároveň k němu totiž cítila stejně prudkou nenávist. To burácení uvnitř. Tu výbušnou směs smutku, vzteku, lásky. Až jednou dojde k erupci, celé vesnice lehnou popelem.

Vyhlédla z okna.

Tma.

Viděla jenom obličej ženy vedle sebe, jeho matný odraz. Vagón se mezitím skoro vyliadnil. Hodně cestujících se asi sebralo s tím, že se domů zkusí dostat jinak. Selena si mohla odsednout, aby obě měly víc prostoru. Ale nebylo by to nezdvořilé?

Ženin obličej.

Čím ji upoutal?

Měla vysoko posazené a vystouplé lící kosti. Propastné tmavé oči. Smyslně tvarovaná ústa, skoro sladce zakřivená. Selena se už chystala zdvořile navázat hovor, ale žena ji předběhla. Něco zašeptala, ale nebylo jí rozumět. Když Selena později na první setkání vzpomínala, snažila se pochopit, proč následovalo to, co následovalo.

Možná se na sebe nějak podivně hluboce napojily – člověka to pokaždé zaskočí stejně, jako když se zamiluje. Nebo sehrálo roli zpoždění, ztemnělý vagón, bezmocné čekání?

Někdy žena prostě hned ví, že našla důvěrnici. Selena to párkrát zažila: prostě se jedna na druhou podíváte a *víte*. Proměna z dívky v ženu, naděje a sny, které spolu

všechny sdílíte, život, který je málokdy naplní, a pokud ano, tak vždycky trochu jinak, než čekáte. Neexistuje žádný skleněný střevíček, žádný princ na bílém koni. Princeznovský účes s vlasy vyčesanými nad krk po chvíli začne bolet, je moc utažený, vlásenky jsou moc ostré. Různá zklamání, postupně vysvítající realita. A ovšemže i všechno to dobré: pravá láska, pravé kamarádství, příchod dětí. Prostě se jedna druhé podíváte do očí a vidíte tu cestu, tu pouť, se všemi kopci a údolími, celý ten vtip kosmických rozměrů.

Zas uslyšela ženu na vedlejším sedadle.

„Udělala jste někdy něco, čeho jste vážně litovala?“

Řekla to skoro šeptem. Mohla jen trpět samomluvou, Seleně se to stávalo pořád. Ve sprše sama obstarávala celé rozhovory.

S kým jsi to mluvila? zeptal se onehdy večer Oliver, její starší syn, ten zvědavý.

Se sebou, odpověděla.

To je divný.

Alespoň měla jistotu, že ji někdo poslouchá a má zájem. Často si ve sprše dala výbornou radu, jako by v hlavě nosila miniaturního psychoterapeuta, který má na všechno odpověď.

„Ano,“ řekla teď ženě. „Ovšem.“

Takových věcí by se našlo – už od dětství. Litovala, že v pětce nepozvala na oslavu narozenin Marty Jasperovou. Marty byla podivinka, občas si nebrala servítky a všichni se jí vyhýbali. Seleny s ní nekamarádila, ale měla být zdvořilá a pozvat ji. Litovala, že o panenství přišla kvůli sázce, a pak kvůli tomu navíc ztratila nejlepší kamarádku. Na vysoké prožila pár riskantních, skoro nebezpečných známostí na jednu noc. Výčitky – hodně výčitek – si dělala i kvůli ex-příteli Willovi, tomu, o kterém si všichni mysleli, že si ho

vezme. Neměla tak rychle vzdát kojení – kluci by pak třeba při jídle nebyli tak vybíraví. Nebo byli. Kdo ví? Našlo by se toho víc. Její výčitky by vydaly na knihu.

„Já spím se šéfem,“ svěřila se jí žena.

„Aha,“ odpověděla Selena, kterou to zároveň překvapilo i nepřekvapilo. „Klasika.“

Její kamarádka Leona se s šéfem vyspala taky, zrovna loni – ona byla vdaná, on ženatý. Strašná polízanice.

„Jestli mu dám kopačky,“ pokračovala žena, „tak se to podle mě může ošklivě zvrtnout. Chce kvůli mně opustit manželku.“

„Ale,“ naklonila se Selena blíž. Zmocnilo se jí jakési lascivní rozjaření, naskytla se jí příjemná možnost zapomenout na vlastní drama.

„Je to majitelka firmy,“ řekla žena. „Oba jsme její zaměstnanci.“

„Hmm,“ přikývla Selena. Nevěděla, co na to říct jiného. Tohle se přece občas stává. Člověk se potřebuje vypovídat. Nejde jen všechno dusit v sobě a svým nejbližším se z miliónu důvodů svěřit nemůžete. Proto si lidi vylévají srdce barmanům nebo kadeřnicím, ne?

V životě jsou chvíle, kdy s nikým nejste tak v bezpečí jako s cizím člověkem.

Žena se na ni ve zšeřelém porouchaném vagónu obrátila, zvedla si ruku před pusou a vytřeštila oči.

„Promiňte!“ vyhrkla. „Proč vám to vykládám?“

„Zjevně,“ odpověděla Selena a připadala si přitom mateřsky a světaznale, „si potřebujete popovídat.“

Věděla, jaké to je. O Grahamovi neřekla živé duši. Ani mámě, ani sestře, ani Beth. Tajemství ji tížilo jako kámen, leptalo jí krk jako kyselina. Vyklopit ho by byla hrozná úleva. Ale může se snad někomu svěřit? Její manželství – *Graham a Selena* – bylo přece hotová pohádka, láska na první

pohled, měli žít šťastně až do smrti. Celý svět bledl závistí. A teď jsou jako všichni ostatní: trapně nedokonalí, rozeštvání, možná nevratně.

Vlak stál a na Selenu drtivě dolehlo zoufalství. Venku houstla tma, ticho ve vagónu se rozpínalo.

„Martha,“ představila se bruneta a podala jí ruku.

„Selena.“ Stisk Martiny chladné a útlé dlaně byl překvapivě silný.

Pak Selenina nová známá zalovila v kabelce a vytáhla z ní dvě minibarové lahvičky vodky. Jednu Seleně podala a ta ji s úsměvem přijala. Připomnělo jí to její šéfovou a nejlepší kamarádku Beth, která hromadila minilahvičky všeho možného – alkoholu, šampónu, hydratačního krému, dezinfekce na ruce, ústní vody. Zásobila se v hotelích, schovávala kořist do kufru, do tašky. Pokud jste něco potřebovali, třeba jehlu a nit, hřeben, ústní vodu, krém, s velkou pravděpodobností to bylo k nalezení kdesi v obří kabele, kterou s sebou všude tahala.

Martha lahvičku otevřela a Selena ji po chvilce váhání napodobila.

„Na světlou chvilku posraného dne,“ pronesla Martha přípitek. Přitukly si a Selena se rozhlédla, jestli nejde průvodčí. Ve vlaku by se asi pít nemělo. Pošimrala ji stejná radost jako vždycky, když porušovala nějaké nařízení.

„Na zdraví,“ řekla.

Vodka byla teplá, hladce jí vklouzla do krku a zahřála jí tváře. Po dalším doušku se dostavil vítaný pocit lehkosti. Zhasnutý vlak pořád stál. Někteří pasažéři tiše telefonovali. Muž přes uličku spal, hlavu měl podloženou srolovaným kabátem.

Seleně zavibroval v kapse telefon. Vylovila ho: FaceTime.

„Musím si něco vyřídit,“ řekla. Martha přikývla, natáhla se a podržela jí lahvičku.

Selena přijala hovor a uviděla kluky – mačkali se na sebe, aby svůj obličej dostali na obrazovku oba. Stáhla hlasitost, vstala a poodešla do uličky mezi záchody.

„Čau mami,“ pozdravil ji Oliver. „Kde jsi?“

„Trčím ve vlaku, Oli,“ odpověděla tiše. „Moc mě to mrzí. Četli jste si?“

„Táta četl *Kluka, který měl příliš hraček*.“

„Zase,“ dodal Stephen.

Od Grahama neměli pohádky na dobrou noc tak rádi. Nečetl s potřebným zápalem a vždycky zůstal jen u jedné knížky, kterou sám vybral a o které se nediskutovalo. Zato Selena u nich zůstávala hodinu, nechávala jednu knížku vybrat Olivera a jednu Stephena a potom, když už dřímali, často zůstala chvíli ležet na podlaze. Někdy usnula s nimi a Graham pro ni musel dojít.

„Hned jak dorazím, tak vám přijdu dát pusu,“ slíbila. „Snad to bude brzo.“

Rozhlédla se po průvodčím nebo po někom, koho by se zeptala. Ale nikde nikdo. Kde to do prdele vážne?

Stephen – blond vlasy, dva chybějící přední zuby – začal vykládat, jak si jeden kluk ve škole ustříhl nůžkami ofinu a rozbřečel se tak, že musel domů. Oliverovi nechutnala svačina, nemohl by si zítra vzít rozinky? Nakonec hovor ukončil Graham.

„Tak, pánové,“ oznámil, „jde se spát.“

Vzal klukům telefon. Nejdřív protestovali a pak jednohlasně zaječeli: „Máme tě rádi, mami!“

„Taky vás mám ráda! Za chvíli jsem doma.“

„A co mě?“ zeptal se Graham. Na displeji teď měla jeho tvář. Tmavé oči, strniště, poněkud křivě srostlý nos přerazený při americkém fotbale, vrabčí hnízdo. Ten jeho úsměv, čertovský, frajerský. „Mě máš ráda taky?“

„Jo,“ pokusila se o veselý tón. „Že se ptáš.“

Snažila se tu vzpomínku potlačit, ale stejně jí naskočilo, jak na něm rajtovala Geneva. Vlastně jí ten výjev běžel před očima v hnusné smyčce, jako televize ve vedlejší pokojí, jako písnička za stěnou. Nepříjemně se jí sevřelo srdce. Grahamovi to zřejmě neušlo.

Zamračil se. „Děje se něco?“

„Musím končit,“ odpověděla.

„Fajn.“ Protřel si oči a zas se na ni požíval. „Dej vědět, jestli se to rozjelo.“

Nic netuší, nemá ponětí, co viděla. A nejen to: kdyby ho nepřistihla, nenašla by v jeho chování ani náznak něčeho nepatřičného. Působil úplně stejně jako vždycky – tónem, výrazem, řečí těla. Jak tomu měla rozumět? Tak, že pro něj o nic nejde, že už to pustil z hlavy? Nebo tak, že umí lhát a podvádět natolik mistrovsky, až všechnu vinu a lítost zvládá potlačit. Na okamžik jí na tom displeji připadal jako cizí člověk.

„Grahame.“

„Hm?“

„Jestli je vypráno, dal bys do sušičky?“

Obrátil oči v sloup, jako by si nemohla vymyslet herkulovštější úkol. „Jo. Jasně.“

Bez dalšího slova zavěsila. Grahamův obličej na displeji znehybněl a zmizel v nicotě.

Vrátila se, ztěžka se posadila na svoje místo a Martha jí zase podala lahvičku. Seleno si dopřála další pořádný hlt.

„Vypadá to, že máte krásnou rodinu,“ polichotila jí Martha a zvedla ruku. „Ne že bych tady špicovala uši, co si říkáte.“

„Štěstí mi přálo,“ odpověděla Seleno.

Protože taková odpověď se očekává, že? *Hvězdy jsou nám nakloněné. Jsem hrozně vděčná.*

A byla, většinou takhle uvažovala. Dokud nepřemístila kameru.

Když tehdy došlo k tomu incidentu ve Vegas, máma ji varovala – opatrně, vlídně, jak měla ve zvyku: *Udělá to zas, holka. Kdo zahrnul jednou, zahne znova.*

Jenže Selena si poradit nenechala. Její táta šel z jedné bokovky do druhé, ale Graham se mu podle ní v *ničem* nepodobal. Cora, její máma, to s manželem vydržela: říkala, že zatnula zuby kvůli Seleně a její sestře Marisol.

Jenže rodiče jsou rodiče. Ona a Graham to mají jinak. Ten první incident se za žádnou bokovku ani nedal označit, přísně vzato. Šli do poradny. Jejich případ byl... prostě jiný. Aspoň si to tehdy namlouvala.

„Jak to chcete vyřešit?“ zeptala se Marthy, aby trochu přišla na jiné myšlenky. „S tím šéfem.“

Martha pokrčila rameny a natočila se tak, aby na sebe lépe viděly a neseděly jen bok po boku s očima upřenými na zadní stranu opěradel před sebou. Její skoro mandlově tvarované oči s výraznými řasami tonuly v lehkém stínu a hleděly pronikavě, hypnoticky.

„Nepřejete si někdy, aby se vaše problémy prostě vyřešily samy?“ zeptala se s povzdechem.

„To by byla úleva,“ odpověděla Selena. Pohledem na lahvičku zjistila, že už má skoro dopito. Bere to hopem. Trochu se uvolnila, napětí v ramenou polevovalo.

„Dejme tomu by o mě mohl ztratit zájem,“ uvažovala Martha. „Seznámit se s jinou.“

Ta slova Selenu nějak zasáhla, potlačený smutek se zase vydral na povrch. Vyhrkly jí slzy, nedokázala tomu zabránit. A zrovna s chůvou! Takové kliše!

„Ajaj,“ polekala se Martha. „Co jsem plácla?“

„Pardon,“ vypravila ze sebe Selena, vylovila z tašky kapsníčky a otírala si oči.

„Povídejte,“ vybidla ji Martha. „Když už hrajeme na pravdu.“

A Selena ji bez rozmyšlení poslechla. Řekla té neznámé z vlaku, že má podezření, jestli manžel nespí s chůvou, když ona zůstává do večera v práci a živí rodinu. O sledování na kameře se nezmínila – moc osobní. Přece jenom je možná divná, když je tímhle způsobem šmírovala. Dvakrát. A ještě s tím nezačala nic dělat.

„Pardon,“ zopakovala nakonec. „Proč vám to vykládám?“

„Zjevně,“ řekla Martha se stejným vlídným úsměvem, o který se předtím pokusila Selena, „jste se někomu potřebovala svěřit.“

Martha se vytrasila s další lahvičkou Grey Goose. Měla krvavě rudé nehty, bezchybnou manikúru a štíhlé bílé prsty bez prstenů. Selena lahvičku otevřela, upila a všimla si, že se Martha upřeně dívá na její diamantový snubní prsten. (Ženy po něm pokukovaly často. Byl obří.) Příjemný pocit, všechno ze sebe takhle vyklopit. Na chvíli z ní veškerá tíha spadla.

„Ale jistě to nevíte?“ ujistila se Martha.

Selena zavrtěla hlavou.

„Máte důvod ho podezírat?“

„Ne,“ odpověděla Selena. „Jenom takové tušení.“

„Tak to doufám,“ pozvedla Martha lahvičku a zase si připily, „že se pletete. A jestli ne, tak ať dostane, co mu patří.“

Poslední větu pronesla s ďábelským úsměvem, ale Selena uvnitř nějak ochladla. Co Grahamovi patří? Co vůbec komu patří?

„Chlapi,“ povzdechla si Martha, když Selena nic neříkala. „Jsou prostě vadní, pokřivení, nemám pravdu? Zmrvili celý svět.“

Její tón potemněl, pohled teď měla trochu nepřítomný. „Jenom všechno ničí.“

Selena ucítila divné nutkání všechny muže bránit, Grahama nevyjímaje. Koneckonců má sama dva syny. Ale slova se

jí zadrhla v hrdle. Martha má přece pravdu. V jistém smyslu muži opravdu můžou za velkou část problémů, kterým svět čelí: války, klimatickou změnu, genocidy, sekty, pedofilii, znásilňování, vraždy, většinu zločinů obecně. Už tisíce let řádí jak pominutí.

„Nepřejete si někdy, aby se vaše problémy prostě vyřešily samy?“ zeptala se Martha podruhé. „Tak, že byste pro to nemusela hnout prstem?“

Ale problémy se samy nevyřeší. A Seleně najednou docvaklo, že se Martha někomu montuje do vztahu, že spí s ženáčem. S mužem své zaměstnavatelky, která nejspíš manželovi i podřízené věří stejně, jako svému muži doteď věřila Selena. Stará se, aby bylo na chleba, živí rodinu, a pak manžel ojede první pěknou holku, co se namane.

„Ten váš problém by se vyřešil jak?“ zeptala se Marthy a otírala si přitom oči.

„Dneska jsem si říkala, že by šéf mohl prostě... umřít,“ odpověděla Martha s šibalským úsměvem. „Autonehoda, infarkt, náhodné přepadení na ulici. Udržela bych si práci a nikdo by se nic nedozvěděl.“

Nato se krátce zasmála perlivým dívčím smíchem a znovu decentně upila z lahvičky. Samozřejmě jen žertovala. Nebo ne? Selena si poodsedla a přitáhla si kabelku k tělu.

„A nikdy už bych nebyla tak pitomá,“ pokračovala Martha. „Nebála bych se o práci tak, abych se nechala zatáhnout do postele nějakým manipulátorem.“

Seleně blesklo hlavou, jestli se tak cítí i Geneva. Vyjel po ní Graham a ona podlehla z obav o práci? Rozhodně to tak nevypadalo. Ale není vždycky všechno složitější? Graham má nad Genevou moc, ne že ne. A Geneva opravdu sotva vyjde s penězi a nemůže si výpadek práce dovolit, ani na chvíli, to Selena ví.

Osvětlení zablikalo a vlak sebou trhl dopředu. Selena už si dělala naděje – jenže pak nic.

„Zdržela nás překážka na trati,“ oznámil hlas průvodčího z reproduktorů. Muž na protější straně uličky se s trhnutím probral, zmateně se rozhlédl, narovnal záda a podíval se na telefon. „Povedlo se ji odstranit a za chvíli snad budeme pokračovat v jízdě. Za vzniklé problémy se omlouváme.“

Muž si vzal aktovku a odešel do druhého vagónu.

„A váš problém by se vyřešil jak?“ zeptala se Martha a pronikavým pohledem Selenu málem přišpendlila k sedadlu.

Selena se pokusila o ironický úsměv.

Nezadané ženské to zkrátka ještě nechápou, všechny ty komplikované vrstvy manželství, života s dětmi, všechny ty oběti a kompromisy, které člověk denně dělá, aby všechno fungovalo.

Můj problém je neřešitelný, pomyslela si.

Rozvést se, stát se samoživitelkou, která bude každý druhý víkend a každé druhé prázdniny trávit bez dětí? Nebo to vydržet? Vyhodit Genevu, které oba kluci zobou z ruky, a zkusit najít důvod, který by skousli, který by neudělal Seleně ostudu a nezprotivil by manžela jejich dětem? Pak by dala výpověď a žili by z úspor, dokud by Graham nenašel nové místo a nezačal zase chodit do práce. Vyříkala by si to s ním, šli by do poradny, třeba by k sobě ještě našli cestu. Napadala ji jenom řešení přinášející spoustu nových problémů. Problémů, které popravdě řečeno neměla sílu řešit.

„Třeba ta chuťva *zmizí*,“ řekla Martha. „A budete moct dělat, že se nic nestalo.“

Její hlas se vlnil jako had. Šepot v temnotách.

Pohlédnout jí do očí bylo jako hledět do vesmíru, chladného a vzdáleného, prázdného. Vypitá vodka Seleně dvakrát nasedla.

Co kdyby Geneva jednoho dne vážně nepřišla do práce? Kdyby zmizela. Kdyby veškerá péče o kluky spadla na Grahama, hned by hledání práce urychlil, to by si Selena vsadila. Třeba by se pak vážně mohla tvářit, že k ničemu nedošlo. Na okamžik to působilo jako reálná možnost. Máma se tak přece tvářila desítky let, aby udržela rodinu pohromadě.

Ale ne. Nepůjde to. Nemůže z hlavy vymazat, co viděla, a na své zjištění o manželovi zapomenout. Není jako máma. Nezvládla by se překonat kvůli dětem. Nebo zvládla?

Vlak ožil, trhl sebou dopředu a světla naskočila. Selena si s rozhoupaným žaludkem a trochu rozbušeným srdcem začala sbírat věci.

„To sotva,“ řekla a vydolovala ze sebe chabé uchechtnutí. „Takovou kliku mít nebudu.“

„Jeden nikdy neví.“ Martha si kroutila pramen tmavých, hedvábných vlasů. „Něco ošklivého se seběhne každou chvíli.“

Selena se přesunula přes uličku.

„Ať se tak nemačkáme,“ vysvětlila Martě, která ji sledovala se zdvořilým úsměvem. „Nechám vám trochu prostoru.“

Martha přikývla a zvedla z podlahy tašku.

„Díky za pití,“ řekla Selena, když se uvelebila. „A za to, že jsem se vám mohla vypovídat.“

„Nápodobně,“ odpověděla Martha. „Je mi líp. Asi vím, co si počnu.“

„Občas prostě potřebujeme, aby si nás někdo vyslechl.“

„A pošťouchl nás správným směrem.“

Jak to myslela? Ne že by Selena vážně chtěla znát odpověď. Jejich rozhovor, tón, kterým ta druhá mluvila, vodka, nějak jí z toho bylo divně a na další povídání rozhodně neměla náladu. Proč se té cizí ženské svěřovala? S něčím tak osobním?